

[Arne Christiansen.]

har været inde på i tiden siden sidste folketingsbehandling.

Jeg vil gerne generelt sige, at allerede i fjor kunne man på grundlag af det daværende forslag og ministerens indstilling konstatere, at lovforslaget først og fremmest, og man kan vel sige alene, drejer sig om forureningsbekæmpelse, om hindring af miljøets ødelæggelse og altså ikke om ressourceproblematikken, som måske skal drøftes i anden forbindelse og måske også lovgives om særskilt. Men dette lovforslag omhandler ikke den så ofte drøftede dommedagsdebat, når det gælder vor energiforsyning. Skal det op til drøftelse og behandling, hører det jo nok også snarere hjemme, når vi skal ind i detaljerne, i folketingets forskningsudvalg og ikke i denne forbindelse her; det er i hvert tilfælde min opfattelse.

Jeg kan på venstres vegne kun hilse med tilfredshed, at det, som i fjor var at finde i fremsættelsestalen, nemlig nødvendigheden af afvejning af miljøhensynene over for produktionsmæssige og økonomiske hensyn, nu er nedfældet i lovforslaget, at man altså tager disse samfundsøkonomiske hensyn — jeg henviser til § 1, stk. 3. Interesseafvejningen er vigtig, og det er også rigtigt, at man er gået bort fra tanken om ekspropriation for at tilgodese vigtige miljøbeskyttelses-hensyn. Men det er jo en rammelov, og det er en lov, der giver mange og store bemyndigelser til ministeren, og derfor vil jeg gerne henlede opmærksomheden på, hvad ministeren siger i sin fremsættelsestale:

„Forslag om særlig indgribende foranstaltninger vil blive forelagt for folketinget i det enkelte tilfælde i form af lovforslag, uanset om der måtte være hjemmel til at fastsætte reglerne i form af bekendtgørelser med hjemmel i miljøloven.“

Der gives også tilsagn om forelæggelse af sager i miljøudvalget. Vi skal vide at holde ministeren fast på denne udtalelse i fremsættelsestalen.

I bemærkningerne kommer ministeren også flere gange ind på miljøbeskyttelsens nøje tilknytning til planlægningen, navnlig den fysiske planlægning omkring udnyttelsen af arealressourcerne. Sammenhængen er rigtig, men man vil ikke ved at gribe ind i denne planlægning kunne tilvejebringe de

nødvendige forudsætninger, herunder sikring af det åbne land.

Dette fører mig til her ved første behandling, hvor vi jo ikke skal gå i detaljer med hensyn til lovforslagets paragraffer, men kun have principperne draget frem, allerede nu at tage fat på den divergens, der trods sommer, efterår og vinter ikke har kunnet ryddes af vejen, mellem ministeren og det ene af landets to hovederhverv, nemlig landbrugets ufravigelige ønske om, at der i loven optages bestemmelser om erstatning. Vi står her over for et så alvorligt spørgsmål, som for lovforslagets videre gang må finde en acceptabel løsning. Jeg tror, det bliver svært for ministeren at vinde forståelse for, at lovligt etablerede og forsvarligt drevne virksomheder af myndigheder kan kræves lukket, uden at der ydes nogen form for erstatning.

Må jeg føje til, at der ikke, som det fejlagtigt er angivet i bemærkningerne, er rejst noget ønske om erstatningsregler for tilfælde, hvor der stilles krav om udførelse af afhjælpende foranstaltninger, undtagen hvor disse krav er så indgribende, at de rent faktisk medfører lukning, dvs. når rådighedsindskrænkninger har karakter af ekspropriative indgreb.

Man kan undre sig lidt over denne mangel på smidighed netop på dette punkt og i en tid, hvor beskyttelsen af den enkelte og den enkeltes rettigheder, når det gælder sikring af en én gang opnået placering, synes at interessere alle og stort set at blive forsvaret af de fleste, at man så her med loven i hånd er parat til at drive en befolkningsgruppe, ofte selvstændige erhvervsdrivende, væk fra hus og hjem af samfundshensyn, men uden erstatning. Det er som sagt et punkt, vi må vende tilbage til i udvalgsarbejdet.

I bemærkningerne kan man også læse, at udkast til det landsdækkende forureningsreglement er under revision. Måske kan ministeren allerede i dag løfte lidt af sløret for, hvad denne revision vil indebære. De fleste vil nok huske den medfart, det oprindelige udkast til sin tid fik, ikke mindst fra det ærede medlem hr. Svend Haugaards side. Jeg var i øvrigt helt enig i de betragtninger, der dengang blev fremsat. Forhåbentlig har revisorerne søgt den nødvendige kontakt, man fristes til at sige jordforbindelse, som